

Asemalaiturin ovella

Kirjoittanut Aulis Murto

Nyt mie teille laulun laain,
sekä laain, että laulan.
Kun on tullut tunnon päälle,
mieli painunut pahaksi,
että lauloa pitäisi
runo muita muhkeampi.

Sep on laulu laulettava,
tuska tuotava teoksi,
kohtalo Kalevan kansan,
sekä kansan, että maanki.

Näin mie äsken nuoren naisen,
neitokaisen, nauravaisen.
Niimp on katsoin kaunokaista,
sulotarta tarkastelin.
Katsoin varren viehätystä
sekä silmien suloa.

Ollut ei ilo ylinnä
katse kaino kaunokaisen.
Vaan jo vartensa vapisi,
käsi kylmä kyynelistä.
Tuskan tunsin silmistänsä,
kauhun kaiken katsehensa.

Tiesin tuskan tuntevani,
itse tuon eläneheni,
jo kauan kokeneheni
kuolon kylmässä kiassa,
ilo viinan kun katosi,
hurma huumehen hävisi.

Tiesin lauluhun ruveta,
tiesin totta kertovani.
Itse tuon olin elänyt,
kä ynyt kalman kartanoissa.

Eipä entinen elonsa,
eikä huomina hyvänä.
näin kun juopuvat siaksi,
alakärsäksi aleten
nuopa Suomen nuoret naiset,
äiit rakkahan sukumme.

Sainha mie sen kerrotuksi,

Asemalaiturin ovella

Kirjoittanut Aulis Murto

sain vaik kyynelten lomasta.
Et on itku vanhan miehen,
miehen jo ikäkulusen.
En mie itke itseäni,
en ees päiväini lukua.
Itken kansani tekoja,
kannan huolta huomisesta.

Kun on kansa huolissansa,
tunnoltansa tuskissansa.
Kun on ahneita isännät,
kaiken koista ottanehet.

Eipä maata lapsillemme,
sijaa syntyä sukumme.
On vain Euroopan eläjät,
vain vierahan maan isännät.
Eikä työtä työttömälle,
millä itsesi elätät.

Siinä itki nuori neito
huolta huomisen elosta.
Ei ruokaa edes murusta,
tietoa ei einehestä.
Oli vain betoniseinä
siinä laiturin ovella.